

แก่นของศีล

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์วันที่ 1 ส.ค. 2540

จตุทสีที่ ๑๔ คำแต่ว่าเดือนสิงหานี้ไม่เต็ม มันหมดแค่ ๑๔
คำ เหตุนั้นอย่าไปฆ่าสัตว์นะ อย่าไปลักขโมย อย่าไปประพฤติ
ผิดในกาม อย่าพูดโกหก อย่ากินเหล้า อย่ากินข้าวเย็น อย่าฟ้อน
รำขับร้องดีดสีตีเป่า อย่าประดับตกแต่งภายนอก การตกแต่ง
ภายนอกนั้นมันก็เป็นภัยดังที่เราๆก็รู้กัน ขโมยมันเห็นมันก็ฆ่าเอา
เครื่องประดับภายนอกเป็นภัย ฉะนั้นพระพุทธเจ้าก็ให้เอาธรรม
เป็นเครื่องประดับ ศีลเป็นเครื่องประดับ

วันนี้จะได้นำธรรมะในข้อต้นคือว่า ศีลนั้น ธรรมนั้นมันมีตั้ง
๓ ชั้น เปลือกของศีล เปลือกของธรรม แล้วก็กระพี้ของศีลของ
ธรรม แก่นของศีลของธรรม บุคคลที่ยินดีในการบูชาดอกไม้ธูป
เทียน บูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ เป็นที่
ระลึกเป็นที่พึ่ง ท่านก็เปรียบเหมือนเอาเปลือกไม้มาสร้างบ้าน
สร้างเรือนเป็นที่อยู่ ธรรมดาเปลือกไม้นั้นนะ มันไม่ทนถาวร

ปลวกก็กิน มอดก็กิน พัง ไม่มั่นคง ฉะนั้นผู้หยุดติดอยู่แค่อาภิส
จึงช่วยศาสนาบำรุงศาสนาให้ดีให้สืบไปไม่ได้ เปรียบเหมือนเอา
เปลือกไม้มาทำบ้านสร้างบ้านอยู่นั่นละ

อันนี้บุคคลที่มารักษาศีลหรือว่านี่ท่านเปรียบเหมือนเอา
กระพี้ หรือว่า มอก หรือกระพี้มาสร้างบ้าน ไม้ที่เป็นกระพี้มันจะ
มาสร้างบ้านอยู่ มันก็ไม่ทน ปลวกก็กินได้ ตัวมอดตัวอะไรก็กิน ไม่
พัง ไม่ทน ลมมากก็หักง่าย หักเร็วแต่ว่าโบราณว่า เสาไม้มอกตอก
ไม้หลิม

อันนี้ก็คนที่มารักษาศีลแล้วภาวนา ปฏิบัติบูชาจนจิตตั้งมั่น
แก่นสารมั่นคง ก็เปรียบเหมือนเอาแก่นไม้มาสร้างบ้าน แก่น
นั้นจะมันมั่นคงถาวร ปลวกก็ไม่กิน มันคง อันนี้ฉะนั้นจึงว่าบาง
คนสามจำพวก นี่จึงไปไม่เหมือนกัน ถือพุทธเหมือนกันแต่ไปไม่
เหมือนกัน ดีไม่เหมือนกัน ฉะนั้นคติโบราณท่านจึงกล่าวว่า คน
สามบ้านกินน้ำบ่อเดียว เทียวทางเดียว แล้วไม่เหยียบรอยกัน
คือบางคนก็ได้พุทธแค่เปลือกๆ บางคนก็ได้พุทธแค่กระพี้ บาง
คนก็ได้พุทธถึงแก่น คือจิตเป็นสมาธิจนถึงวิมุตติธรรม

คำว่า**วิมุตติธรรม**นั้นคือว่า จิตพ้น จิตพ้นจากความยึด
ความถือในรูปในนามเนี่ยแหละ วิมุตติหลุดพ้น แปลว่าพ้นจาก
ความยึดความถือในรูปร่างกาย เนี่ยเป็นตัวตน ฉะนั้นความ
ยึดถือในรูปร่างกาย ยินดีพอใจในรูปร่างกาย หลงใหลในรูปร่างกายเนี่ย
พวกนี้ขี้คร้าน จะทำงานก็กลัวเหนื่อย กลัวจน กลัวผสม กลัวดำ
แต่แล้วก็เลยหาวิธีขโมย ลักขโมยมากิน หลอก พวกนี้ตายแล้วไป
เป็นเปรตอสุรกาย เป็นอสุรกายเปรตอสุรกาย เปรตมันมีหลาย
เปรตอสุรกายเที่ยวหลอก อันนี้ผู้ที่ไม่ถึงพุทธแท้ เคঁาก็ว่า เทวดา
มาเท่านั้นเท่านั้น ก็ไปเชื่อเคঁ เคঁหลอกกิน คือมาจากพวกที่ขี้
คร้าน หลงอยู่ในรูปร่างกาย มาจะรักษาศีลนั่งภาวนาก็กลัวเจ็บ
แข็งเจ็บขา มารักษาศีลก็กลัวอด กลัวอยาก กลัวหิว กลัวตาย
จะทำทานก็กลัวหมด กลัวจน กลัวอด อันนี้พวกนี้ตายแล้วไป
เป็นเปรตอสุรกาย เยอะ หลายล้านหลายโกฏิ

มันมีคนหนึ่งชื่อไอ้โต พ่อมันเป็นญี่ปุ่น แม่เป็นคนพม่า มัน
มาเกิดแล้วมันมีวาสนาบ้ำเพ็ญมา ไปรักษาศีลภาวนาอยู่ในผีป่า
ช้าป่าเหว ปฏิบัติเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ผีป่าช้าป่าเหวนะ

เป็นเดือนๆ เป็นเดือนๆ บ่ได้บวชนะ เป็นชาวบ้านเนี้ยแหละ จนมี
ญาณภาสีเกิดขึ้น ญาณภาสีเกิดขึ้นมีอะไรต่างๆในสถานที่นั้น
จะเป็นอย่างไร ภูตผีปีศาจชั้นไหนๆเป็นอย่างไร รู้เห็นหมด มัน
ว่ามันไปอังกฤษ อเมริกาฝรั่ง ฝรั่งนั้นหาเทวดายาก มีแต่พวก
เปรตอสุรกายเยอะ หลายร้อยหลายพัน

บัดนี้เจ้าคุณสมเด็จพุฒาจารย์ที่มาจากเทศน์วัดเราที่มาจากลอง
ศาลานั้นก็ว่าเหมือนกัน ท่านไปภาวนาอยู่ที่อเมริกา โอ้ย เห็นแต่
เปรตอสุรกาย ทนทุกข์มากมายกายกอง น่าสงสาร เปรตอสุร
กายเยอะ ฝรั่งนั้นนะ เป็นเปรตอสุรกาย เพราะอะไร เพราะมันได้
แค่เปลือกของธรรม เปลือกของศีล มันบ่ได้แก่นศีล มันได้มีธรรม
อยู่เหมือนกัน แต่มันได้แค่เปลือก ได้แค่กระพี้ แบบสร้างเรือนก็
เสาไม้มอกตอกไม้หลิม อะไรมาชนก็พังเลย

ฉะนั้นคนที่ไม่ได้มาปฏิบัติบูชาเนี้ย ยังไม่สงบไม่รู้หรอก หลง
ไปภายนอก ไม่เชื่อมั่นในพุทธศาสนา บางทีนั้นปากเป็นพุทธแต่
ว่าใจเป็นเปรต อย่างนี้เป็นต้น ปากเป็นพุทธก็อย่างไร คือ
ข้าพเจ้ามีพุทธ มีธรรม แต่ใจเป็นเปรต คอยแต่ลัก คอยแต่ขโมย

คอยแต่แอบเอาของคนอื่น เอาแต่ความสุข อาศัยคนอื่นแอบเขากินตลอดไป จะตั้งหลักตั้งเนื้อตั้งตัวหละ อันนี้เพิ่นว่ามันเป็นเปรตอสุรกาย เป็นเปรตอสุรกายทนทุกข์ทรมานเหมือนกัน เปรตอสุรกายมันหิว มันหิวมันโหยไม่ได้กิน บางทีบางจำพวกก็ไม่มีน้ำกิน บางจำพวกก็ไม่มีข้าวกิน ตัวผอมตัวยาวมีแต่ร่างกระดูกอย่างนี้เป็นต้น ทุกขเวทนา แล้วยังไม่หลอกเค้าอีก เป็นผียังไปหลอกคนนั้น หลอกคนนี้ หลอกกิน หลอกกิน แอบกิน หลอกกิน เป็นอย่างนั้น

เหตุ นั้นพวกเราที่มาอยู่ในวัดสำราญฯหรือมาประพฤติปฏิบัติวัดสำราญฯนี้ เราจึงได้มีทั้งเปลือก มีทั้งกระพี้ มีทั้งแก่น แต่ว่าสุดท้ายนั้น เปลือกกระพี้เราไม่เอาหรอก เราต้องการแก่นอย่างเดียว คือวิชาวิมุตติเพราะแก่นของธรรม ท่านเปรียบเทียบเหมือนว่าเครื่องประดับ คือว่าสัตว์โลกทั้งหลายมันก็ประดับแล้วก็สวยงาม น่าดูน่าชม รักใคร่นับถือว่าเป็นคนดี อย่างเมืองพม่า หลวงตาได้ไป พวกเศรษฐีนี้มันประดับจริงๆ ทั้งคอทั้งแขน ใส่สร้อยทองคำมาประดับเพชร มันออกมาไหว้ มากกราบไหว้ พระ

ไทยมาแล้วเด้อ แล้วก็มากราบ พระไทยมาแล้วเด้อ มันก็ยังเห็น
พระไทย ก็ไหลออกมาพวกระชชีเมืองพม่า ประดับเพชรทั้งแขน
ทั้งคอ โอ้ย คิดเป็นราคาก็ถ้าเป็นสมัยนั้นก็เป็นหลายล้าน แต่ว่า
เมืองพม่านั้นเขาไม่ค่อยมีขโมย จะจี้ปล้นนั้นมันก็มีน้อย ไม่ค่อย
มี เป็นอย่างนั้น

ถ้าเมืองไทยละก็เดือดร้อนเหมือนกัน ที่หลวงตาเคยไปรถไฟ
เพื่อนเอาเครื่องตะขาบแขนประดับแขนเพื่อนบนข้อมือ นั่งอยู่ใน
รถไฟ เอามือกายหน้าต่างรถไฟ ขโมยมันก็ตัดแขนไปเลย ตัด
แขนทิ้งปั๊บโดดรถไฟออกไปเลย แขนขาด

เนี่ยเครื่องประดับของโลกมันว่า เหตุนั้นพระพุทธเจ้าเป็น
ยังงี้ ประดับ เอาเครื่องประดับภายใน การให้ทานเปรียบ
เหมือนเงินเป็นเครื่องประดับ แหวนเงิน สร้อยคอก็เงิน อะไรก็
เงิน อย่างพวกอีก็อุมูเซอ การรักษาศีลเปรียบเหมือนเอาทองคำ
มาเป็นเครื่องประดับ ทองคำมันก็มีค่าทำให้งาม แต่ทองคำนั้น
จะมีค่าขึ้นจริงๆ ดีเด่นขึ้นไปก็ต้องมีเพชรเป็นเครื่องฝัง ฝังใน

ทองคำนั้นแหละ จึงมีคุณค่าขึ้นอีก เหตุนี้จึงว่ามีศีลแล้วต้อง
ภาวนา...มีภาวนา

ฉะนั้นการภาวนานั้น เปรียบเหมือนเพชร จิตใสสะอาดเป็น
แก้ว การรักษาศีลเปรียบเหมือนเอาทองคำมาประดับ การ
ภาวนาเปรียบเหมือนเอาเพชรมาเป็นเครื่องประดับ การให้ทาน
เปรียบเหมือนเอาเงินมาเป็นเครื่องประดับ นี่เป็นเครื่องอัน
สวยงาม แต่งตัวอย่างนี้ไม่มีภัย ใจก็ฆ่าไม่ได้ ตีไม่ได้ มันไม่ฆ่า
มันไม่ตีหรอก อย่างว่า **บุญญ์ ใจเรหิ ทูหริ** เพิ่นว่า บุญนั้นนะ
ใจลักขโมยไปไม่ได้ มันมาตีมาฆ่าก็ไม่ได้ บ่เหมือนสมบัติทาง
โลก สมบัติทางโลกนะจะว่าไปก็สมบัติขี้ทุกขขี้ยาก แย่งกันแต่
แย่งกันใช้ เดือนร้อนวุ่นวุ่นวายเพราะความหลง

ฉะนั้นเมืองไทยก็เลยเงินบาทลอยก็เพราะความหลง ไทย
ของเรามันไทยโง่ ไทยง่าว คือของภายนอกยกตัวอย่างกางเกง
ยีนส์ กางเกงอะไรตัวละ ๒๐๐ บาท ทำในเมืองไทยมันไม่ซื้อ เอา
ไปตีตราเมืองนอกมาขายตัวละหกร้อย เจ็ดร้อย ตัวละพัน ซื้อกัน
ลุ่มๆๆๆ เงินก็อยู่เมืองนอกหมด เอาแล้วเงินบ่มีใช้บ่เนี่ย ไปโทษ

รัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ที่เจ้าของเมืองไทย คนไทยนี้แหละมันง้าว
มันโง่ มันหลง นี่มันง้าว นี่โทษของมันนะ โทษสาเหตุของมันเป็น
อย่างเนี่ย ตัวสองร้อยบาท ขนผ้ามันตัวละสี่ร้อยบาท มันได้ ก็
หมิ่นตัวแสนตัวมันได้ก็ล้านแล้วหละ เงินก็ตกอยู่เมืองเขา เนี่ย
เดือดร้อน เงินบาทลอย บ่มีเงินใช้ เป็นขี้หนี้ รัฐบาลจอม
พลสฤษดิ์ต้องไปยืมเงินมาใช้ทดแทน บัดนี้คนไทยทุกคนๆเกิด
มาแล้วเป็นคนขี้หนี้หมด เป็นหนี้หัวละพันหัวละหมื่น ก็เรียกหัว
ละหมื่นๆ เป็นหนี้เขานะ เป็นหนี้ฝรั่ง ยืมเงินเขามาใช้

เนี่ยความโง่ ความหลง ความโง่เง่าเต๋าคู่กัน เพราะว่า หลงไป
หลงเง่า เนี่ยโทษมันนะ ที่จริงมันเพราะความหลงความลืมหัด
ของตัวไม่ใช่ ไปใช้สมบัติของเพื่อน มันก็เข้าตำราที่ว่ามันทำนอง
ที่ว่าเอ็นดูเขาเอ็นเราขาด ที่จริงก็มันไปสงสารเขา ก็ถูก คือเราไป
หลงสมบัติเขา นี่สมบัติโลกสมบัติบ้า ก็พาให้เดือดร้อนเป็นทุกข์
เป็นยากก็เพราะความหลงนั่นเอง ความหลง แต่งทางนั้น แต่ง
ทางนี้ จะเอาศีลเอาธรรมมาแต่ง เอาอันนั้นมาแต่ง...ไม่เอา เอา
แต่เครื่องภายนอกมาแต่ง แต่งซากศพแต่งซากผี สุดท้ายก็ตี

กลองตึ๊งๆ ก็ไปเผาหมด ศพงามขนาดไหนก็เป็นขี้เถ้าหมด แต่ง
อย่างใดๆก็หมดค่า เป็นขี้เถ้าหมด เนี่ยความโลภ ความโกรธ
ความหลง อวิชชา ตัณหาพาทุกข์ พายาก พาเดือดร้อน ก็หาว่า
สุดท้ายก็ไปโทษรัฐบาล ที่จริงพวกเราง่่าว พวกเราหลง พวกเรา
ลืมตัวบ้าต่างหาก ดังที่กล่าวแล้วนั้นแหละ

แล้วก็มีคนหนึ่ง โยมคนหนึ่งแก่ทำขนม กล่องยาวราวๆเกือบ
ฟุตเนี่ยแหละ แก่ทำขายขนมอร่อย กระทบละห้บาท บ่มีคน
ซื้อ ไปตั้งตลาด บ่มีคนซื้อ ทำอย่างไรลงทุนหลายแสนแล้ว
จำเป็นลงทุนอีก ไปตีตราฝรั่งมา ขายลูบๆๆ กล่องละสิบบห้
บาท ขายดิบขายดี นี่แหละความโง่ ความหลง ความง่่าว ความ
เซอะของคนไทย ถือพุทธ แต่บ่ได้รู้จักพุทธ เพราะบ่ได้ภาวนา บ่
ได้มาศึกษา เหตุนี้จึงว่าไม่สันโดษของที่มีอยู่ เรียกว่าคนไม่
สันโดษ สันโดษของที่มีอยู่ ของตัวมีอยู่แต่บ่ใช้ ไปใช้แต่ของ
ผู้อื่นนะ เนี่ยเพื่อนว่ามันขาดธรรม ขาดศีลขาดธรรม นำมาซึ่งความ
ทุกข์เดือดร้อน อะไรก็แพงๆเดือดร้อนแล้วบ่เนี่ย เนี่ยความง่่าว
ของคนไทย ความโง่ของคนไทย ความบ้าของคนไทย ไปหลง

สมบัติบ้าของประเทศนอกว่าเป็นของดี เนียมมันให้โทษให้ทุกข์
น่าสงสารๆ

อาตมาพิจารณาดูตั้งนานแล้ว ไม่ใช่เดี๋ยวเนี้ย ว่าบ่อย เคย
ไปว่าหลายแห่งแล้วว่าไทยง่าว ไทยมอก ไทยหลง เนียมมันเป็น
อย่างเนี้ย นี่เรื่องความเป็นมาในปัจจุบัน เหตุนี้จึงว่าคนมันขาด
ธรรม ขาดศีลขาดธรรม **ธมฺมกาโม ภวํ โหติ** ท่านว่า ผู้ยินดีใน
ธรรม นำมาซึ่งความสุขความเจริญ **ธมฺมเทสฺสี ปฺรภาโว** ผู้
เกลียดชังธรรม นำมาซึ่งความทุกข์ความเดือดร้อน ความฉิบ
หาย คือว่าชังธรรมก็คือไม่ปฏิบัติทางธรรมของพระพุทธเจ้า
นั่นเอง เอากิเลสมันว่า มันก็พาทุกข์พายากอย่างนี้แหละ

อันนี้เล่าสู่กันฟัง ความเป็นมาปัจจุบันนี้มันเป็นมาอย่างนี้
เหตุมันนะ อย่าไปโทษรัฐบาลเลย อย่าไปโทษเขาเลย เจ้าของ
ง่าวต่างหาก เจ้าของบ้าต่างหาก เขาสอนอย่างใดก็ไม่เอา ไม่
เชื่อ เนียมเป็นอย่างเนี้ย เนี้ยเพราะอวิชชาตัณหาพาทุกข์ พายาก
พาเดือดร้อน มันเป็นอย่างนี้ขาดศีลขาดธรรม เพราะอะไร
เพราะบ่ได้มารักษาศีลภาวนา ที่จริงเครื่องต่างๆก็ประดับกัน

ความละอายเท่านั้นแหละ ปกปิดเพื่อความละอาย ก็บ่ได้
ประดับ ประดับอย่างใดเหมือนกับประดับศพนั่นแหละ สุดท้ายก็
เผากลายเป็นขี้เถ้า บ่ได้อะไรซักอย่าง เนี่ยความโง่ ความหลง
ความบ้า เพราะขาดศีลขาดธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เลย
เดือดร้อนวุ่นวุ่นวาย อันนี้ก็น่าสงสาร

หลวงตาพิจารณาเห็น มองเห็นนะ หน่ายแล้ว ไม่ใช่วันเนี่ย
หลายปีมาแล้วมองเห็นโทษมัน มองเห็นภัยความหลงของ
เมืองไทยนะ ที่จริงก็ไปซื้อมาก็ไปซื้อ ไปอเมริกาก็ของอเมริกาซื้อ
ไปซื้อมาก็ออกไปจากไทยนั่นแหละ แม่สายก็เหมือนกันไปจาก
ไทยนั่นแหละ ความหลงความเห่อของคนขาดปัญญา ขาดสติ
ขาดปัญญา ขาดศีล ขาดธรรม ขาดพิจารณา แล้วมันก็ให้โทษ
ให้ทุกข์กันอย่างเนี่ย เพราะฉะนั้นอาตมาไม่ได้โทษเลยผู้นำ ผู้นำ
เขาดี แต่ว่าเราพางว้างต่างหาก พางว้างพากันงว้าง พากันหลงไหล
ไผ่ฝืนในสิ่งที่ไม่มีความดีดังที่กล่าวแล้วนั่นแหละ กางเกงตัวละ
สองร้อยบาทเมืองไทย บ่ซื้อ เป็นของไทย บ่ดี ก็ขนออกไปตีตรา
เมืองนอก มาขายหกร้อยแปดร้อย ซื้อมาๆ หาวาของนอก เนี่ย

เงินมันไปเท่าไร หาบอกว่าไม่มีเงินพอใช้ นี่แหละความงำวของ
คน ความหลงของคน ความบ้าของคน เพราะอะไร เพราะขาด
ศีล ขาดธรรม ขาดพิจารณา ที่จริงเครื่องอะไรมาตกแต่ง ความ
หลง หลงชัด

ฉะนั้นอันนี้เล่าเรื่องความเป็นมา ที่นี้เดือดร้อน ปัจจุบันที่นี้
ที่เดือดร้อนปัจจุบันเพราะเหตุนี้ ฉะนั้นเมื่อผู้ใดว่าขึ้นมา เหตุใด
จึงเดือดร้อน ก็เพราะสูงนั่นแหละ สูงงำว สูงไปหลงแต่ของภายนอก
หลงแต่ของเมืองนอก เดือดร้อนเหมือนกันหมด ว่าขาด
คุณการค่า นี่ฉะนั้นคนที่บ่มีศีล คนที่บ่มีธรรม คนที่บ่ภาวนานี้
โง่ น่าสงสาร เดือดร้อนวุ่นวายนวายน สร้างความเดือดร้อน
ให้แก่ตัว บ่รู้ มันไม่รู้เพราะอะไร มันทำเพราะอะไร มันทำเพราะ
ความมืด ทำเพราะความหลง เห็นว่าอวิชา ตัณหา พาทุกข์พา
ยาก อวิชาตัณหาอุปาทานกรรม เห็นว่า อวิชาคือความไม่รู้
ความไม่รู้ ตัณหาก็อยากได้ อวิชา ตัณหา อุปาทาน อุปาทาน
คือยึดมั่น ยึดมั่นว่า โอ้ ของเมืองนอก ตรานี้ตรานี้ดี เขาหลอก
ถูกฝรั่งหลอก หลอกไทย ถือพุทธก็หลายแต่ว่าหลงเขาอยู่ตลอด

เนี่ยเพิ่นว่า มันถือพุทธแต่เปลือก ได้พุทธแต่เปลือก ได้พุทธ
แต่กระพี้ มันบ่ได้พุทธถึงแก่น มันก็เลยไปอย่างที่ว่านั่นแหละ
ฉะนั้นถ้าบุคคลผู้ใดบ่มาภาวนารักษาศีลปฏิบัติ แล้วก็ไปหลง
เครื่องภายนอกอยู่นั่นแหละ เนี่ยความโง่ ความง่าว ความหลง
ความเซอะของผู้เกิดของผู้หลง ของผู้ขาดศีลธรรมนำมาซึ่งความ
ทุกข์ เนี่ยเหตุแห่งคนขาดศีลธรรมที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **ธมม
เสสิ ปราภโว** เพิ่นว่าคนที่เกลียดชังธรรม เกลียดชังธรรม ไม่
ยินดีในธรรม ไม่ปฏิบัติธรรม ไม่ยินดีในธรรม นำมาซึ่งความทุกข์
ความเดือดร้อนอย่างนี้

อันนี้ความเป็นมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านชี้แจงแสดงไว้ หรือครูบาอาจารย์ชี้แจงแสดงไว้ ก็มันมาตรง
แล้ว มันมาตรงถูกหมัด มันถูกทุกอย่าง มันถูกเรา เพราะฉะนั้น
เมื่อมันถูกอย่างนี้ แล้วเราควรปลุกศรัทธาความเชื่อมั่นในธรรม
ต่างคนต่างเชื่อมั่นในธรรม ปฏิบัติธรรม มันก็เป็น **ธมมกาโม
ภว โหติ** มีแต่ความสุขความเจริญ ไม่เดือดร้อน อย่างเนี่ย

ฉะนั้นธรรมะที่กล่าวในเรื่องปฏิปทาข้อวัตรปฏิบัติหรือ
แก้ปัญหาปัจจุบัน ทุกข้ออื่นเสมอด้วยขัน्ह้า มายึดด้วยขัน्ह้านี้
ไม่มี มันบังคับให้กินน้ำ คอแห้ง กินเข้าไปแล้วเอาละ บังคับให้
ไปถ่าย เนี่ยเห็นว่า **นตฺถิ ขนฺธสฺมา ทุกฺขา** พระพุทธเจ้าว่าทุกข
อื่นเสมอมาหาบขัน्ह้านี้ไม่มี แสนทุกขแสนยาก ลำบาก
ตรากตรำ เหตุนั้นพระพุทธเจ้าก็ยังเห็นโทษ พิจารณาเห็นโทษ
เห็นภัย ที่มาหาบขัน्ह ๕ กระตุก ๓๐๐ ท่อนเนี่ยแหละ

ครั้งพระพุทธเจ้ามีเศรษฐี พราหมณ์มหาศาลไปหา
พระพุทธเจ้า ไปกราบพระพุทธเจ้าหลายสิบคนเหมือนกันแหละ
ไปกราบพระพุทธเจ้าที่วัดพระเชตุวันมหาวิหาร พระพุทธเจ้า
ท่านก็บอกกล่าวเห็นว่า ดูก่อนพราหมณ์ พราหมณี พราหมโณ
กุมาริ กุมารา ที่มาเนี่ย ทำไมหาบของหนักมา ทำไมไม่ทิ้ง หาบ
มาทำไม ทำไมไม่ละ ทำไมไม่ทิ้ง พวกนั้นเขาก็ไม่รู้ เขาก็ว่าไม่ได้
หาบอะไร มาแต่ตัวเปล่า หาบซี่ เขาก็เถียงว่าไม่ได้หาบ ย่างมา
แต่ตัวเปล่า พระพุทธเจ้าว่าหาบกองกระตุก ๓๐๐ท่อน ขัน्ह้า
นั้นใช้มัย เดินมาเนี่ย หาบเจ้งเจ้งๆ ถ้าไกลก็ไม่ไหวแล้ว มัน

หนักกองกระดูก หาบเจี๊ยะเจี๊ยะๆๆ เนี่ยพวกนั้นมีอินทรีย์บารมี
เมื่อว่าเท่านั้นก็รู้ทันที โอ้หาบแท้ๆ ทุกข์แท้ๆ

พระพุทธเจ้าก็เลยเทศน์เรื่องชั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ มันไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตน
กองทุกข์ ก็เป็นทุกข์ตั้งแต่เกิดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านว่าเป็น
ทุกข์ตั้งแต่เกิด ออกมาก็นอนอยู่ในผ้าอ้อม เอาขา แขนงหน้าขึ้น
ฟ้า ขาก็ชี้ขึ้นฟ้า ก็ดิ้น ดิ้นกะเดັกๆๆ อยู่ในผ้าอ้อมนั่นแหละ

เหตุนี้พระพุทธเจ้าเพิ่นจึงให้พิจารณาที่เราว่ากันนะ ความ
เกิด **ชาติปิทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ ที่เราสวดเราว่ากันนะ แต่
เราว่ากับได้มาภาวนา ไม่ได้พิจารณา ความเกิดเป็นทุกข์ นอน
อยู่ในผ้าอ้อมนั้นก็หลายเดือน ซื่อก็ก็นอนร้องไห้ เยี้ยวออกมาก็
ร้องไห้ เจ็บก็ร้องไห้ หิวก็ร้องไห้ ทุกขเวทนา แสนทุกข์แสนยาก
กว่าจะใหญ่ขึ้นมาได้ ใหญ่ขึ้นมาแล้วก็ลืมหะ ลืมเพราะอะไร
เพราะไม่ได้มาภาวนา ลืมเสีย ลืมหมด ใหญ่มาแล้ว ลืม ลืมพ่อ
ลืมแม่แล้วบ่นะ สุดท้ายผู้ชายก็ไปเมาแม่ใหม่เสีย ผู้หญิงก็ไป

เมาพ่อใหม่เสีย ลืมหมดเลยพ่อแม่ ลืมแล้วแหละ เพราะอะไร
เพราะบ่ได้พิจารณา บ่ได้ภาวนา

เมื่อมาภาวนาเห็นแล้วก็ โอ้ พ่อแม่มีบุญคุณแสนทุกข์แสน
ยาก นอนอยู่ในผ้าอ้อมนั้นก็หลายวัน สุดท้ายก็มาลุกมานั่งได้
นั่งเอกเปกอยู่นั้นแหละ อยากกินอะไรก็ร้องให้ จะคลานไปกินก็
ไม่ได้ จะไปจับมากินก็ไม่ได้ มันไปไม่ได้อะ นั่งเอกเปกอยู่นั้น
แหละ ผู้ใดไม่เอามาป้อน ผู้ใดไม่เอามาให้ ก็ไม่ได้กินแหละ นี่ก็
แสนทุกข์ทรมานอีกแหละ

ใหญ่มากก็คลานบ่เน่ คลานกระดิกกระดักไป บ่ฮู้อะ บ่ฮู้ไฟ
คนเราเนี่ย มนุษย์เฮาเนี่ยจะว่าไปมันก็คล้ายกับโป้ง โป้งมันยังรู้
ไฟ บ่แม่นตัวโป้งมันรู้ละ ไฟ เวลาไฟมามันหนีวิ่ง แต่ว่าวิ่งไปบ่
พ้นมันก็ไหม้ แต่มีกำลังมันก็พ้นไป มีกำลังก็พ้นไป บ่มีกำลังก็ถูก
ไฟไหม้ แต่ว่าคนเราเกิดขึ้นมาแล้ว ขณะคลานหรือขณะย่างตะ
ตะนะ มันบ่ฮู้จักไฟเลยนะ เข้าไปจับไฟ ถ้าพ่อแม่บ่ห้าม พ่อแม่บ่
บอก พ่อแม่บ่ห้ามมือปัดมือขาดมัยยะ บ่ดึงมือออก มึงอย่าไป
จับ มันฮ้อน จับมือออกไป เอาไฟหนี

นี่ถ้าเรามาปลงพิจารณาภาวนานะ นี่ภาวนาแท้นะ จะเห็น
คุณค่า เห็นคุณค่าในการเกิด เห็นคุณค่าของพ่อของแม่ ทุก
อย่างลำบาก เห็นคุณค่าในการที่เราเกิดในโลกเป็นทุกข์ มา
คลานมาอยู่นี้ก็ โอ้ แสนทุกข์ ขี้มูกออกมา เช็ดก็ไม่ใช่ บางทีพ่อ
แม่มาเช็ดให้ก็ร้องไห้ครางเสียดด้วยนะ ครางขี้มูก ครางขี้ตา เนี่ย
มันโง่ขนาดไหนนะ เพื่อก็คือว่าคนเก่ง เก่งตายห่า ขี้มูกออกมาก็เช็ด
ก็ยังเช็ดบ่เป็น ขี้ตาออกมาก็เช็ดก็บ่เป็น พ่อแม่ดูแลรักษาทุก
อย่าง เช็ดให้ ขี้ออกมา บางทีกำลังกินข้าวอยู่ก็ขี้ออกมา ขี้
ออกมาก็จำเป็นมือหนึ่งก็จับคำข้าว มือหนึ่งก็ไปโกยขี้ลูก เนี่ย
เป็นอย่างเนี่ย กินได้สบาย บ่ได้บ่น บ่ได้ด่า คุณของแม่หรือว่า
คุณของความเกิดของเราะมัน ขี้ออกมาเช็ดก็ไม่ใช่ ล้างก็ไม่
เป็น ต้องอาศัย มีแต่ร้องไห้ร้องไห้ให้ทุกขเวทนา แสนทุกข์แสนยาก
ใหญ่มาแล้วก็มาหลงอีก ใหญ่มาก็มาหลงละบ่เนี่ย หลงสิ่งต่างๆ
เยอะแยะ ไปทำบาปทำกรรม พ่อแม่ว่าก็บ่ฟัง ถึงบอกให้ฟังมันก็
ไม่รู้ มันไม่รู้ เพราะมันมืด มันไม่ได้ภาวนา ไม่ได้พิจารณา

เหตุ^๕นั้นพระพุทธเจ้าจึงกล่าวว่าบุคคลผู้ใดไม่ได้พิจารณา
ภาวนาความเกิด ไม่พิจารณาความแก่ ไม่พิจารณาความเจ็บ ไม่
พิจารณาความตาย ไม่เห็นเกิด ไม่เห็นแก่ ไม่เห็นเจ็บ ไม่เห็น
ตาย คน^๕นั้นจึงตกหม้อนรก(นรก) ตกนรก ก็ตกนั้นแหละ เพราะ
มันหลงอะ มันหลงดังที่ว่ามันนะ พ่อแม่เข็ดขี้หนู^๕ขี้ตา มันหลง ไม่
ออกก็ไปเมามาเนีย เมาพ่อมันนะ พ่อใหม่มันนะ พออกก็ไป
เมาแม่ใหม่ ลืมหมัด

สุดท้ายก็ครุบาโมคคัลลา ครุบาโมคคัลลาตกนรกอยู่หลาย
พันปี แล้วก็ถูกเขาฆ่าอยู่ห้าร้อยชาติก็เพราะนี่แหละ เพราะหลง
แม่ใหม่นะแหละ หลงแม่ใหม่ ชาตินั้นพ่อก็ตาบอด แม่ก็ตาบอด
เพื่อนก็ทำที่ถ่ายไว้อย่างดี ครุบาโมคคัลลาก็เป็นพ่อค้า ไปเที่ยวซื้อ
ของมาขาย ไปขายบางทีก็สิบวันเจ็ดวันค่อยมาบ้าน ลูกสะไภ้ก็
อุปัฏฐาก ตาบอด รำคาญ มันเบื่อ รำคาญอะ ต้องแต่งให้กิน
ต้องอะไรเยอะแยะ ทุกข์แล้วบ่นเนีย ก็เลยแกล้งไปเอาขี้ในส้วมมา
ทาที่ทางไปนั้นนะ พຽ່ງนี้ครุบาโมคคัลลาจะมาก็เอามาทาเต็ม
หมดแหละ มากก็มาฟ้องผัวว่า นี่ คุณตาคุณยายนั้นแหละ ที่เคยทำ

ไม่ทำ ที่เคยอยู่ ไม่อยู่ ทำสกปรกเลอะเทอะ เอาขึ้นมาทา ก็เห็น
จริงๆ ผัวก็เลยพิจารณา ไม่ได้ถามพ่อถามแม่ โกรธโมโหใหญ่ ใจ
ถ้าอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ข้าพเจ้าบ่อยู่แล้ว ไปอยู่กับพี่แล้ว จะ
หนีแล้ว เอาแล้ว จำเป็นกลัวแม่ใหม่หนี จำเป็นก็เอาแม่ไปฆ่าซะ
เอาแม่ไปฆ่า เอาพ่อไปฆ่า

เอาไปถึงป่าแล้วก็ "พ่อ แม่ นั่งอยู่นี้เด้อ เราไปถ่ายก่อน" ก็ว่า
หละ ไปตัดขอนมายาวเป็นวา สองค้อน ทำเป็นโจรห้าร้อย ตีพุ่ม
ไม้ ตีตุ่มตามๆ มาถึงจะมาตีพ่อตีแม่ พ่อแม่ก็ประกาศขึ้นมาว่า
"ลูกเอ๋ย ๆ หนีไกลๆเด้อ โจรมาแล้ว" ส่วนพ่อก็เห็นว่าเฒ่าแล้ว ตัว
ยังหนุ่มจะได้สร้างบารมี พ่อตายไม่เป็นไร "รีบหนีเด้อ โจรมันจะ
มาฆ่าแล้ว" ว่าเท่านั้นแหละ จิตมันตกพริบตันทีเลย พุดเถ! พ่อ
แม่นี้รักกู กูจะฆ่า ก็ยังพะวงกูตาย ห่วงลูกตาย เจ้าของตายไม่
เป็นไร ขอให้ลูกไม่ตาย นึกได้ทันที โอ้! ก็เลยมาถามพ่อถามแม่
เป็นอย่างนั้นๆ "เอ๋ย ไม่เป็นหรอก ก็เมียมึงนะแหละ เป็นเมียหีนะ
(หีนะ ภาษาบาลีแปลว่าเลวทราม) เอามาทาเกล้งมึงนะแหละ
ไม่เป็นจริงทุกอย่าง" เอาแล้ว โมโหแล้ว กลับมาก็มาฆ่าเมียอีก

เนี่ยเพิ่นว่า เมาเมีย เสียพีเสียน้อง เมาท้อง เสียเงินเสียทอง
เสียหมดทุกอย่าง กินไฉ้ันดี กินไฉ้ันดี สุดท้าย หมืด พังคำเมีย
เสียพีเสียน้อง พังคำท้อง เสียเงินเสียทองเสียของ หมืด คน
โบราณท่านว่าแล้ว จะตายแล้ว เจ็ดวันก็เลยตาย ตายแล้วไปตก
นรกอยู่หลายพันปี พ้นจากนรก ก็มาเกิดเป็นสัตว์ก็ดี เป็นคนก็ดี
ถูกเขามาทุบตีอยู่ห้าร้อยชาติ

ชาติสุดท้ายเป็นพระโมคคัลลา โจรห้าร้อยจะมาฆ่า ก็เหาะ
ไปอยู่ชั้นดาวดึงส์ "ไฉ้ สุมหาข้าบได้หรือ" ก็ว่าหละ "ญเหาะได้"
ก็ว่าหละ เหาะไปอยู่ดาวดึงส์อยู่หกวัน เอ้ มองดู อดีตชาติ ไฉ้
กรรมเราทำไว้มากมาย พันบ่ได้หรือ หีบพันหรือเรื่องกรรมนะ
ลงมาก็ห้าร้อยคนตีชะกระดูกแหลกหมด ก็เลยทำเป็นตายเพิ่น
นะ ทำเป็นตายไม่หายใจ ไฉ้ มันตายแล้ว ก็หนีเสีย หนีแล้วก็เลย
เข้าฌาณ ฌาณที่สี่ เพ่งต่อกระดูก ต่อกระดูกได้ก็ลุกขึ้นมา ไป
อาบน้ำอาบท่า ก็ไปกราบพระพุทธเจ้าเข้านิพพานแล้ว เหตุนั้น
กระดูกพระโมคคัลลาจึงแม่แต่รอยเลือด แตกร้าวก็รอยเลือด
แหลม

เนี่ยเรื่องความหลง เรื่องความมืด เรื่องบ่ได้เข้าวัดเข้าวา บ่
ได้พิจารณา บ่ได้ภาวนา มันทำบาปทำกรรมมากมายกายกอง
เหตุมันเพิ่มให้พิจารณาชั้นห่าเนี่ยแหละ มันเป็นกองทุกข์กอง
ภัยจริงๆ กินแล้วบ่ได้ถ่ายก็เป็นทุกข์ ถ่ายแล้วบ่ได้กินก็เป็นทุกข์
เหมือนหลวงตานี้แหละ ถ่ายไปแล้วก็คอแห้ง จะกินน้ำ กินเข้าไป
แล้ว อ้าว ก็เข้าไปถ่ายแล้ว มีแต่เรื่องทุกข์ มีแต่เรื่องภัย **นตฺถิ**
ขนฺธสฺมา ทุกฺขา เพื่อนว่า ทุกข์อื่นเสมอด้วยชั้นห่านี้ไม่มี

เหตุมันองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะให้มาเจริญ
พิจารณากายคตาสติกรรมฐาน พิจารณาร่างกายเนี่ยแหละ
เป็นเพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม ผสมกันอยู่ เป็นสัมภวธาตุ
ผสมกันอยู่ชั่วครู่ชั่วคราว อาศัยบุญกรรมปิดงำอยู่ สุดท้ายก็เป็น
แต่เพียง ดิน น้ำ ไฟ ลม ผสมกันอยู่ชั่วครู่ชั่วคราว **อนิจจัง ไม่**
เที่ยง ทุกขัง เป็นทุกข์ อนัตตา ไม่ใช่ตน บอกก็ไม่ได้ ไหล
เลื่อนเข้าไปสู่ความแก่ ความเจ็บ ความตายทุกวันๆ เพื่อนว่ายิน
อายุก็จะยืນเท่านั้นแหละ มันจะดี ก็ว่าแหละ ที่จริงไม่ใช่ยืน มันเดิน
เข้าไปสู่ความตาย ย่างไปสู่ความตาย เหมือนนายเพชรฆาตจูง

โคเข้าไปที่ฆ่า ไปก้าวหนึ่งก็ใกล้ความตายเข้าไปทุกวันๆ เหมือน
เราทุกวันนี้แหละ เดินไปสู่ความตายทุกวัน ทุกนาที ทุกชั่วโม่ง
ตายเข้าโลก อ้าปากก็หวน เคঁาก็เอาไปเผาแล้ว

เกิดมาก็ฮักรักษา พ่อแม่ก็รักษา เจ้าของก็รักษาเอาเครื่องมา
ประดับทุกอย่างให้ร่างกาย เลยหลงแต่ประดับภายนอก รักษา
แต่ภายนอก ประดับแต่ภายนอก ส่วนใจตัวไม่ตายนั้นไม่เคย
รักษา ไม่เคยดูแล ไม่เคยเอาใจใส่ ปล่อยให้ใจไปภายนอก เรื่อง
นั้นเรื่องนี้ เรื่องหยั่ง บรู๊หละ เรื่องภายนอกเพิ่มไปเพ่งแต่
ภายนอก คนนั้นไม่ดีอย่างนี้ คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ เอาแล้วบ่เน่ ก็เลย
เป็นหมาเลยบ่เน่ เอาแต่ภายนอก หำเจ้าของบ่ดูได้ หมาพักหำ
เห็นว่า เห็นคนนั้นมาก็เห่า คนนี้มาก็เห่า ไปตีแต่คนนั้น ไปตีแต่
คนนี้ บ่ดีอย่างนั้น บ่ดีอย่างนี้ เจ้าของไม่ดีไม่ดูอะ ก็เลยเป็นหมา
ละกัดกันแล้วบ่เน่ แก่ขึ้นๆ ก็อย่างนั้น

เนียโทษของไม่ภาวนา ไม่พิจารณาร่างกายสังขาร ไปเค้น
แต่ภายนอกไปยึดแต่ภายนอก พังแต่พังธรรมกิเลส เพราะกิเลส
นั้นนะ เห็นว่ากิเลสนั้นไม่เคยเป็นมิตรกับใจเลย ไม่เคยเป็นเพื่อน

มิตรกับใจเลย ไม่คุ้นเคยเลย มันเกิดขึ้นมาแล้วมีแต่พาให้ทำชั่ว
ทำบาปทั้งนั้น เหมือนไฟ ท่านว่า ไฟก็เหมือนกันนะ ผู้ใดจะเป็น
เพื่อนกับไฟ เป็นมิตรกับไฟ ร้อยปีพันปีก็ช่างเถอะ มันบ่ได้เป็น
เสียว เป็นเพื่อนกับเราหรือก จับเมื่อใดก็ไหม้เมื่อนั้น ร้อน ฉนใด
เพื่อนว่า ไฟนั่นแหละ ไม่ได้เป็นมิตร ไม่ได้เป็นเพื่อนกับเราหรือก
เปลอเมื่อใดก็ไหม้เมื่อนั้นแหละ จับเมื่อใดก็ร้อนเมื่อนั้นแหละ
ไม่ได้เป็นมิตรกับเราเลย

แม้แต่เราจะรักษนาใดนก็ตาม ถ้าเราไม่รักษา ไม่รู้เท่าทัน
ไม่รู้จักดับ ไม่รู้จักรักษาก็ไหม้เรื่อยไป ก็หมัด กิเลสก็เหมือนกัน
ไม่เคยเป็นมิตร ไม่เคยเป็นเพื่อนกับใจของเราเลย มีแต่นำทุกข์
นำโทษมาให้ เช่นความโลภ ความโกรธ ความหลง อวิชชา
ตัณหานี้ พาเราทุกข์ เรายาก ลำบากตรากตรำ พาให้เสียหน้า
เสียตา

เหมือนเศรษฐีคนหนึ่ง เศรษฐีคนหนึ่งไปหลงรูปพระมหากัจ
จายนะ เศรษฐีคนนั้นนะ **โสเรยยะเศรษฐี**นั้น พระมหากัจจาย
นะนั้นรูปงามรูปหล่อ สวยกว่าเทพ งามกว่าเทวดา เทวดาสู้ไม่ได้

สวยงาม เศรษฐีคนนี้ก็มียศครบครันแล้ว มีลูกสองคนแล้ว ไป
กราบมหารัชมหานะ สวยงาม โห่ ถ้าได้เมียสวยงามอย่างนี้
โอ้ย ดีอกดีใจ เพิ่นว่า เพิ่นคิดอย่างนั้น ก็เลยบาปทันที ก็คิดจะ
เอารูป จะให้เมียงามเหมือนมหารัชมหานะ คิดอยากได้อย่างนั้น
ผู้ชายหายไปเลย ๆ เป็นผู้หญิงขึ้นมาทันที หายหมดเพศผู้ชาย
เป็นผู้หญิงขึ้นมาเหมือนผู้หญิง

เอาแล้ว ก็เลยกลัวแล้วบ่นว่า อายพระมหารัชมหานะ อายพี่
อายน้อง หนีไปอยู่เมืองอื่น เมืองอื่นก็มีเศรษฐีมีเพื่อนเหมือนกัน
ไปอยู่กับเพื่อนเศรษฐีเมืองอื่น อย่างลำบากก็ไปอยู่เชียงใหม่
อย่างนี้เป็นต้นนะ เค้าก็ให้อยู่ เป็นเพื่อนกัน อาศัยเป็นสาวงาม
แล้วบ่นว่า ผู้บ่าวก็ชอบ มาขอแต่งงาน ก็แต่งงานกับเขาเสีย ได้ลูก
สองคน

เนี่ยคนๆเดียวเนี่ยเป็นทั้งผู้หญิง เป็นทั้งผู้ชาย เป็นพ่อด้วย
เป็นแม่ด้วย มีลูกสองคน ทีนี้พี่น้องเค้าทราบข่าวก็ไปตามมา ไป
โตยมา ไปโตยมา เป็นอย่างใดเป็นอย่างนี้ เป็นเพราะเหตุใด ก็
เล่าเรื่อง โอ้! ไปกราบมหารัชมหานะ ไปลอบชอบรูปเพิ่น

สวยงาม อยากได้เป็นเมีย มันก็เลยกลายเป็นอย่างเนี้ย พุดโธ่!
ไป ผิดที่ไหนแก้ที่นั่น บ๊ีบปากันมาขอขมาลาโทษกับมหากัจจาย
นะ เล่าให้เพื่อนฟัง ข้าพเจ้าเป็นคนบาปหนา กิเลสหนาปัญญา
หยาบ หลงอยู่ในรูป หลงอยู่ในรูปร่างซากผี เหตุนี้จึงเป็นอย่าง
นี้ ขอขมา เพื่อนก็ให้อโหสิกรรม ก็กลับเป็นผู้ชายเหมือนของเก่า

เมื่อเป็นผู้ชายแล้ว พุดโธ่! ญเณยกิเลสอวิชชาตัณหาเนี้ย พา
กุทุกข์กุยากพาทุกข์ายหน้าขายตา พุดโธ่! บ่เอาอีกแล้ว เลยขอ
โกนผมปลงหนวดบวชกับพระพุทธเจ้าชะ นีภาวนา เจริญภาวนา
ก็ละกิเลส เป็นพระอรหันต์ไปพระนิพพานพ้นทุกข์ แล้วกันไปเลย
เนี้ย กิเลสมันพาขายหน้าขายตา ความหลงอ่ะ เป็นอย่างเนี้ย

เนี้ยโทษความหลง โทษไม่ภาวนา บ่ได้มองดูเจ้าของ บ่เห็น
เจ้าของ บ่ดูเจ้าของ ไม่ได้ภาวนาเจ้าของ ไปดูแต่ภายนอก
เหมือนหมาเนาะ มันมองภายนอก เห็นหยั่งก็เห่า เงาไม้ก็เห่า เห่า
ไปเห่ามาก็กัดกันบ่เนี้ย คนเรามันก็อย่างเนี้ย โทษที่มันผิดกันกัด
กันก็เพราะหลงภายนอก ไม่พิจารณาเจ้าของ ฉะนั้น

พระพุทธเจ้าจึงว่าให้หาโอกาส มีเหตุให้ภาวนาดูเจ้าของ จ่อ

เจ้าของ เจ้าของคิดเจ้าของได้อย่างไร ตีเจ้าของ ด่าเจ้าของ เมื่อตี
เจ้าของ ด่าเจ้าของได้ มันก็ได้ศีลได้ธรรม บ่ไปภายนอก นั่งด่า
เจ้าของ นั่งว่าเจ้าของ พิจารณา นอนพิจารณาก็ได้ เดิน
พิจารณาก็ได้ ไม่ใช่ว่านั่งอย่างเดียว จนมันเห็นแจ้งชัดตามความ
เป็นจริง ว่ารูปร่างกายของเรานี้เป็นอสุภะอสุภัง ไม่จีรังยั่งยืน

ไหลมาซึ่งขี้ ขี้หูขี้ตา ขี้เหงื่อขี้ไคล อุจจาระปัสสาวะ กินก็กิน
ของปฏิกูล เมื่อเวลาเคี้ยวเข้าไปในปากก็เป็นของปฏิกูลนะ เมื่อ
กำลังเคี้ยวเข้าไป คายออกมาแล้ว กินไม่ได้อีก ของเก่านี้ละ นี่
กินเข้าไปกลืนเข้าไป ก็ไปปนขี้เก่าขี้ใหม่อยู่ในท้องอีก ไปปนขี้เก่า
ขี้ใหม่ออกในท้องอีก เพิ่นว่าพิจารณา **อาหาเรปฏิกูลสัญญา**
ไปปนขี้เก่าขี้ใหม่อยู่ในท้อง สุดท้ายก็กินเข้าไป ขี้เก่าก็ไหลออก
ถ่ายออกไปอย่างนี้แหละ (เทพจบ)

ที่มา: https://youtu.be/_R07g-WL7no